

dimensionality, the game of light-headedness, and began to separate all the visible and invisible, to dismember the objects in detail, G. Apollinaire, seeking the first principle of being, in turn, experimented in poetry: he played a poetic metric, cremash their poetic lines, invented new possibilities in the image of reality.

According to the above mentioned research it becomes obvious that G. Apollinaire, as a true modernist innovator, went against the traditional syntactic form, the grammatical tradition: while most of the creators followed the rules of parse writing, he decided not to force his texts with dots, commas and dashes. At the time of the publication of the collection «Alcohol. Poems 1898-1913 years» the poet completely abandoned punctuation, because he believed that the reader must himself feel the rhythm, emotional expressiveness of the poem, create its syntactic and prosody figure.

The results of the analysis make it possible to identify such creative innovations in the poetic idiostyle G. Apollinaire as a basis on which the syntactically dissected (separate) structures appeared, developed, and received their further distribution in the French prosaic literature of the twentieth century.

We believe that such dismembered, isolated parts of poetic expressions that are not marked by a traditional point are the motive, the root cause for the development of separation as a syntactic phenomenon. This is the ground on which expressive, colloquial, and actual syntax of the French language is developed.

Consequently, the analysis of the material stated that at the beginning of the twentieth century, in all forms of French art, an art form is updated. The French poets of the modernist poetic form updates performed by various means, the development of vers libre, the complete destruction of genres, styles and features of the work of art. A special place in the system of artistic innovations is the syntactic structure of the language, namely, the fragmented syntactic structures.

Key words: *modernism, linguistic and cultural approaches, updating the art form, dissected syntactic structure, updating syntax, separation.*

УДК 821.161.2'42-2.09

І. М. Струк

ІМПЛІКАТУРИ-ПЕРСОНАЛІЇ З НУЛЬОВИМ ВЕРБАЛЬНИМ КОМПОНЕНТОМ У ДРАМАТИЧНОМУ ТЕКСТІ БУКОВИНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

У статті проаналізовано імплікатури-персоналії за інтродуктивними ремарками з нульовим вербальним компонентом. Вони репрезентують автономні невербальні засоби комунікації, не пов'язані з мовленнєвим процесом персонажів. Такі невербальні компоненти, лінгвалізовані різними структурними одиницями, знайомлять читача з героями творів (ремарки-персоналії), вказують на час та місце дії (ремарки-розповіді), розкривають елементи інтер'єру, допомагають уявити зовнішність мовців через одяг, аксесуари, спорядження (ремарки-описи), інформують про різні явища, поєднуючи номінативну, характеризувальну, інформаційну та театральну функції (ремарки гетерогенного характеру).

Ключові слова: *драматичний текст, репліка, ремарка, інтродуктивні ремарки, ремарки-персоналії, імплікатура.*

Постановка проблеми. У драматичному тексті (далі ДТ) чітко розмежоване авторське мовлення та мовлення персонажів. ДТ – це дворівневе утворення, що становить єдність вербальної (персонажне мовлення) та невербальної комунікації (авторське мовлення); складна семіотична одиниця, поліфонію якої формує авторське мовлення та персонажне.

Структурною одиницею невербальної комунікації ДТ є *ремарка*. Невербальна комунікація у ДТ створює інформаційний канал між комунікатами, автором і читачем; подвійне кодування інформаційного каналу, скероване не лише на реципієнта, але й на персонажів, визначає прагматичну направленість ДТ, інтертекстуальний характер тексту.

Структурні одиниці вербальної комунікації ДТ мають комплексний ієрархічний характер: первинна одиниця – *репліка* або *монолог*, вторинні – *діалог*, *полілог*. Важливе значення мають лінгвістичні засоби створення образу персонажа в діалогічному мовленні, динаміка авторської ремарки й особливості її використання для опису невербальної поведінки персонажа.

У ДТ виокремлюємо поняття *імплікатура*, під яким розуміємо мінімальну структурно-семантичну єдність вербальних і невербальних компонентів (ремарки і репліки), що утворюють єдине зорове, когнітивне та комунікативне ціле, забезпечують комплексний прагматичний вплив на адресата. Враховуючи а) здобутки теорії вербальної та невербальної комунікації, б) пріоритет авторського мовлення у ДТ, в) театральну реалізацію драматичного дійства, запропоновано класифікацію імплікатур: 1) імплікатури за акціональними ремарками; 2) імплікатури за мовленнєвими ремарками; 3) імплікатури за інтродуктивними ремарками з нульовим вербальним компонентом.

Мета наукової розвідки – проаналізувати імплікатури-персоналії за інтродуктивними ремарками з нульовим вербальним компонентом у драматичному тексті буковинських письменників (на матеріалі творів С. Воробкевича, І. Синюка, Ю. Федьковича, С. Яричевського).

Актуальність дослідження зумовлена потребою осмислення філософсько-гуманітарного аспекту ДТ, цілісного дослідження ДТ як єдності вербальних та невербальних компонентів спілкування. Імплікатура передбачає поєднання вербальних і невербальних засобів, проте у ДТ наявні імплікатури з нульовим вербальним компонентом. Такі одиниці представлені інтродуктивними ремарками, що інформують про місце і час подій, знайомлять з дійовими особами, подають їхню характеристику, вказують на те, чим вони зайняті у початковий момент дії. Напр.: *Павло, Василина, Ксеня, Михайло* [1, с. 458]; *Бояри, вся старшина кланяється у пояс, цілують окравок її шати і говорять: «Прости ж ти нас, княгиня ясная Любовь!»* [1, с. 424].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розвиток інтродуктивних ремарок бере свій початок ще з давніх часів. У грецькій і римській трагедіях ремарок не було. Необхідну інформацію про місце і час дії, про вчинки героїв і їхній душевний стан вміщувала в себе сама побудова античної драми. Така інформація містилась також у піснях хору.

Елементи епічної розповіді, які входили до реплік героїв, на певному етапі історичного розвитку драматургії як жанру вступили в протиріччя із його специфікою, з метою максимально підвищити виразність діалогу, надати твору більшої напруженості. У зв'язку з цим виникла потреба виділення у ДТ елементів опису, відділених від діалогу. Так з'являються перші інтродуктивні ремарки перед початком окремої дії чи всієї п'єси, між діями чи всередині них.

Уже в п'єсах доби класицизму (П. Корнель, Ж. Расін) авторські замітки були виділені в особливий текст, який не міг звучати зі сцени.

З розвитком драми на шляху до реалізму інтродуктивні ремарки із коротких заміток у деяких випадках перетворюються в опис, який становить складне синтаксичне ціле. Зміна якості ремарок пов'язана з творчістю російського письменника О. Грибоедова, а саме з його комедією «Горе от ума». Створення нового змісту потребувало і нової форми. Змінюється «внутрішній» вигляд ремарки, її синтаксична будова: в ролі експозиційного речення до першої дії виступає номінативне, а далі – конструкції неповних двоскладних речень [3, с. 41].

Отже, інтродуктивні ремарки пройшли складний шлях розвитку: від простих коротких заміток до більш складних синтаксичних конструкцій. Основною особливістю таких ремарок, на відміну від інших, вважаємо *автономність*, вони не є прив'язаними до мовлення персонажів, що й зумовлює специфіку їхньої структури та функціонування в ДТ.

Питання про синтаксичну природу ремарок як текстових одиниць ДТ цікавило мовознавців лише принагідно. Активізувалося це питання у зв'язку з дослідженням тексту як цілісної одиниці мовлення і створенням окремого напрямку лінгвістичних досліджень – *лінгвістики тексту*.

Між змістом тексту і засобами його мовного вираження існує тісний зв'язок, що складає, на думку Є. Реферовської, комунікативну структуру тексту [6, с. 167]. З комунікативного погляду текст вивчають як «маніфестацію мовленнєвої діяльності, відображення мисленнєвого процесу, як спосіб передачі повідомлення» [6, с. 4].

Інтродуктивні конструкції становлять окремі речення чи групу речень – надфразну єдність. Вони подають опис навколишнього середовища, обстановку, місце, де відбувається дія або час дії чи певну характеристику персонажів. Саме такі ремарки готують читача до подальшого сприймання подій чи дають більш широке уявлення про те, що відбувається на сцені.

О. Кубрякова розглядає інтродуктивні ремарки як основний приклад безпосереднього звернення драматурга до постановника, називаючи їх сетингами (з англ. *setting* – постановка), які є засобами відтворення натуральності ситуації, невимушеності в пересуванні акторів сценою, відповідності всіх елементів декору сценічного простору і зовнішнім виглядом акторів [4, с. 137].

Виклад основного матеріалу дослідження. За функцією інтродуктивних ремарок імплікатури поділяємо на імплікатури-персоналії, імплікатури-описи, імплікатури-розповіді та імплікатури гетерогенного характеру.

Категорія антиципації ДТ дозволяє виокремити імплікатури-персоналії як невербальні засоби комунікації, що виконують функції декодування художньої інформації та рецепції, прогностичності і викликають зацікавленість читача.

Імплікатури-персоналії репрезентують перелік дійових осіб, що «є виявом авторської комунікативної діяльності, експліцитно спрямованої на читача як об'єкт мовленнєвого впливу драматурга, який визначає рівень розгортання характеристики кожного з персонажів і власне тональність цієї характеристики» [2, с. 271].

Цей тип імплікатур поділяємо на дві групи: 1) номінації головних персонажів твору (*Добровольський, Замашистий, Пчола, Ярослав, Софрон, Пракседа, Кася, Ганця, Ніколиха*); 2) номінації другорядних персонажів твору (*1-ий, 2-ий, 3-ій козак*).

У представленнях дійових осіб п'єс автори деколи подають лише перелік імен: *Тадей* [10, с. 221]; *Селім, Ібрагім, Ахмет* [10, с. 391] чи прізвищ: *Михненко, Сапіга, Сінявський* [10, с. 315]. Проте більшість таких імплікатур інформують про соціальний статус, професію, родинні або родові зв'язки між дійовими особами: *Ярослав*

Хватовський, адвокатський депендент. Софрон Роздумович, ексфілософ, співробітник часописів, Гнат Пчола, тимчасовий писар адвокатський [10, с. 221]; *Марфа, удова* [8, с. 3]; *Федь Дарадуда, вїт, Марфин сусїд* [8, с. 3]. Поруч з назвою професії чи соціального статусу персонажа зафіксовано й вказівку на його національність чи належність до певного етнічного угруповання, вікові характеристики: *Хаїм – жид-склепар* [10, с. 426]; *Жид-радник* [7, с. 154]; *Княгиня гуцулка* [8, с. 289]; *Соя, стара циганка* [8, с. 289].

Досить часто у ремарках-персоналіях вказано вікові ознаки персонажів. Зазначення віку героїв є яскравою ознакою подвійної текстової адресації драми, спрямованої й на читача і на постановника п'єси (режисера) [5, с. 5], пор.: *Михася, 16 літ; Кася, 14 літ; Ганця, 8 літ* [10, с. 221].

Фіксуємо у досліджуваному матеріалі також поєднання вказівки на соціальний статус героя п'єси, його професію та вік: *Степан Їжовський – студент філософії, 25 літ; Михайло Козак – студент прав, 26 літ; Леонтина Коваль – фабрична робітниця; Корнелія Їжовська – Степанова мати, міщанка 60 літ; Климентина Щурська – власниця реальності, 50 літ* [10, с. 426].

Вказівка на вік може бути узагальненою та виражатися якісними прикметниками **старий, молодий**: *Олекса Довбуш, молодий гуцул. Дзвінка, молода удова. Старий гуцул. Молодий гуцул* [8, с. 171]; *Старий боярин* [10, с. 391].

Дійові особи, які є важливими історичними постатями ДТ С. Яричевського та Ю. Федьковича, репрезентовані ім'ям, прізвищем та соціальним статусом: *Зиновій Богдан Хмельницький – гетьман України. Нечай Данило – брацлавський полковник. Пушкаренко Мартин – полтавський полковник. Вешняк Федір – чигиринський полковник. Богун Іван – подністрянський полковник* [10, с. 315]; *БОГДАН Хмельницький, гетман України* [9, с. 270–271]. Щоб не спотворити історичні факти автор уточнює соціальний статус персонажа у хронології: *Кречовський Іван – переяславський, пізніше київський полковник* [10, с. 315].

Подекуди фіксуємо імплікатури, які не називають імен: *Воєвода руский. Гуцулка княгиня, єго сопруга. Єзуїт, яко двірський капелян* [8, с. 171]. Такі назви персонажів можуть бути виражені перифразами: *Божий чоловік* [10, с. 315].

Імплікатури-персоналії часто містять оцінні характеристики персонажів: *Пешта Роман – ворог Хмельницького* [10, с. 315]; *Імро, старий циган, чарівник* [8, с. 33]; *Олекса Довбуш, славний гуцулський ледїнь* [8, с. 289].

У деяких імплікатах простежуємо авторське іронічне ставлення до персонажа. У такий спосіб автор ДТ ніби налаштовує читача на подальше сприймання героя *Юліан Видинський – вічний технік, 30 літ* [10, с. 426].

При представленні персонажів для уникнення повторів автори використовують перифрази *той, що перше; той, що був; та, що була*: *Виговський. Той, що перше* [9, с. 293]; *Полотаренько с корогвов коронного гетмана. Той, що перше* [9, с. 298]; *Старий гуцл. Той, що був* [9, с. 240]; *Сава. – Та, що перше* [9, с. 6]. *Андрій, перебраний знов на цигана. Та, що була.* [9, с. 247].

У досліджуваному матеріалі зафіксовано імплікатури, які умовно можна назвати персоналіями, оскільки вони репрезентують дійових осіб узагальнено і виражені не власними назвами, а лексемами на позначення представників певних угруповань, спільнот, соціальних прошарків тощо, як-от: *Огнищани, кмети, дружинники, шатний, мечник, носильники, бояри, духовенство, різнородне військо руське, чура* [10, с. 391]; *Шляхта, Магнати, Гусари, Кварцяні, Польські заложники* [10, с. 315]; *Гетманський генеральний штаб. Козацка старшина. Козаки часові, декутовані і посполиті. Челядь Касандри. Нарід* [9, с. 270–271]; *Гуцули. Шляхта. Двірські урядники. Трабанти. Слуги.*

Челядь княгині. Помічники ката. [8, с. 289]. Ремарки цього типу зазвичай завершують перелік персонажів драматичного дійства.

Особливістю імплікатур-персоналій є те, що вони поєднуються з числівниковими компонентами (кількісними чи порядковими), вказуючи на кількість персонажів у ДТ (конкретну чи узагальнену) або їхній порядок (для безіменних героїв), як-от: *1-ий, 2-ий, 3-ій козак* [10, с. 315]; *1-ий радник, 2-ий радник, 3-ій радник* [7, с. 154]; *Кілька старостів* [8, с. 171]; *Козаки два часові* [9, с. 270–271].

Часто у структурі ремарок-персоналій наявні присвійні займенники, які автори використовують, щоб не повторювати імені персонажа, представленого раніше: *Князь Образпольський, дідич у Печиніжсинім. Антонія, єго жона. Жорж, єго син* [8, с. 4]. Є випадки, коли присвійні займенники уточнюють родинні зв'язки персонажів: *Морган, циганський калфа. Цора, єго дочка. Зоя, її пістунка* [8, с. 171].

Імплікатури-персоналії (перелік дійових осіб на початку п'єси) репрезентовані здебільшого непоширеними номінативними реченнями, хоча, як засвідчує викладений вище фактичний матеріал, такі структури можуть поширюватися узгодженими означеннями. Окрім того, фіксуємо неузгоджені поширювачі означального типу, виражені синтаксемами з + Род.в., які подають локалізовану характеристику персонажа, як-от: *Терціян з гімназії* [10, с. 426]; *Післанец з Яс* [9, с. 270–271].

Що стосується графічного оформлення імплікатур-персоналій, то зазвичай родовидові прикладкові назви виділені тире, проте деколи використовуються й дужки: *Хан татарський (з Золотої Орди)* [10, с. 391]; *Старець (перебранець)* [10, с. 315].

Подеколи певні характеристики (зовнішній вигляд, спорядження, емоційний стан) дійових осіб автор подає у дужках: САВА (*У каманаці, кітлик у одні, сокиру у другі руки, виходит молячись с хати*) [9, с. 6]; СЕМЕН (*с кресом-близнюком и у зброї*) [9, с. 14]; (Катерина *мов нежива пріч*) [9, с. 31]; АНДРІЙ (*перебраний гарно по гуцулски, минає гостинцем, граючи и приспінуючи.*) [9, с. 249].

Особливістю ДТ є поділ тексту на дії, картини, яви. Ремарки-персоналії допомагають режисерові відтворити драматичний твір на сцені. До прикладу, С. Яричевський не завжди структурує п'єси: на дії поділені драми «Боягузи», «Лови на ловців», «Княгиня Любов», «Початок кінця». У цих драмах С. Яричевський подає ремарки-персоналії під заголовком *особи, дійові особи, лиця*. Тільки у драмі «Лови на ловців» є поділ на яви – частини дії, в яких склад виконавців залишається незмінним. Про залучених у певній сцені персонажів автор повідомляє на її початку: *Добровольський, потім Оля і Пракседа* [10, с. 260]; *Пракседа, Оля, Добровольський, Лікар* [10, с. 261].

У ДТ С. Яричевського часто власні назви при переліку можуть бути замінені вказівним займенником *ті* у сполученні з часткою *ж*, що вказує на присутність попередніх осіб та репрезентує нових. Напр.: *Ті ж, Пракседа* [10, с. 224]. Також можуть додаватися нові дійові особи: *Ті самі і 1-й чоловік, 2-й чоловік, 1-а жінка, 2-а жінка, баба. Позад радних тручає* [7, с. 170].

П'єса «Небесні співці» С. Яричевського, яку він визначає як драматичну алегорію, подана суцільним текстом, а поетична казка «Горемир» поділена на частини зі своїми назвами (І. Ювілей, II. Заговор, III. Замах на тирана, IV. Тюрма). Відсутність притаманної драмі структури, переліку дійових осіб і завершувальних ремарок наближає ці твори до епосу.

Висновок та перспективи дослідження. Імплікатури за інтродуктивними ремарками відіграють важливу роль у структурі ДТ. Характерною особливістю такого типу імплікатур є автономність, відносна незалежність, відірваність від мовлення персонажів, вербальна частина представлена нульовим компонентом. Такі імплікатури

ніби створюють основу, своєрідний ґрунт для сприймання дії п'єси, її персонажів. Імплікатури-персоналії, будучи довершеними у структурному та композиційному планах, є обов'язками компонентами ДТ, вони готують читача до розвитку подій у п'єсі і виконують у ній важливу змістово-композиційну функцію. Системний опис семантико-функціональних та культурно-етнічних параметрів імплікатур, який дає змогу визначити принципи взаємодії вербальних і невербальних засобів у комунікативних ситуаціях ДТ, послужить основою для подальших лінгвістичних студій у галузі лінгвістики тексту та теорії комунікації.

Список використаної літератури

1. Воробкевич С. І. Твори Ізидора Воробкевича в 3-х т. / С. І. Воробкевич. – Львів : Вид-во товариства «Просвіта», 1911. – Т. 3 : Драматичні твори. – 421 с. ; Vorobkevych S. I. Tvory Izydora Vorobkevycha v 3-kh t. / S. I. Vorobkevych. – Lviv : Vyd-vo tovarystva «Prosvita», 1911. – Т. 3 : Dramatychni tvory. – 421 s.
2. Зайцева И. П. Поэтика современного драматургического дискурса : моногр. / И. П. Зайцева. – 2-е изд., перераб. и доп. – Луганск : Альма Матер, 2007. – 332 с. ; Zaytseva I. P. Poetika sovremennogo dramaturgicheskogo diskursa : monogr. / I. P. Zaytseva. – 2-е izd., pererab. i dop. – Lugansk : Alma Mater, 2007. – 332 s.
3. Комарова В. И. Обстановочная ремарка (в драматургии) / В. И. Комарова // Русская речь. – 1976. – № 2. – С. 39–45 ; Komarova V. I. Obstanovochnaya remarka (v dramaturgii) / V. I. Komarova // Russkaya rech. – 1976. – № 2. – S. 39–45.
4. Кубрякова Е. С. В поисках сущности языка : когнитивные исследования / Е. С. Кубрякова. – Москва : Знак, 2012. – 208 с. ; Kubryakova Ye. S. V poiskakh sushchnosti yazyka: kognitivnye issledovaniya / Ye. S. Kubryakova. – Moskva : Znak, 2012. – 208 s.
5. Кубрякова Е. С. Драматургические произведения как особый объект дискурсивного анализа (к постановке проблемы) / Е. С. Кубрякова, О. В. Александрова // Известия Российской Академии наук. Серия литературы и языка. – 2008. – Т. 67, № 4. – С. 3–10 ; Kubryakova Ye. S. Dramaturgicheskie proizvedeniya kak osobyuy obekt diskursivnogo analiza (k postanovke problemy) / Ye. S. Kubryakova, O. V. Aleksandrova // Izvestiya Rossiyskoy Akademii nauk. Seriya literatury i yazyka. – 2008. – Т. 67, № 4. – S. 3–10.
6. Реферовская Е. А. Лингвистические исследования структуры текста / Е. А. Реферовская. – Ленинград : Наука, 1983. – 215 с. ; Referovskaya Ye. A. Lingvisticheskie issledovaniya struktury teksta / Ye. A. Referovskaya. – Leningrad : Nauka, 1983. – 215 s.
7. Синюк І. Мужики (Сільський образок в 3 діях) / І. Синюк // Письменники Буковини початку ХХ століття / упоряд. О. С. Романця, Ф. П. Погребенника. – Київ : Держ. вид-во художньої літератури, 1958. – С. 154–176 ; Syniuk I. Muzhyky (Sil'skyi obrazok v 3 diiakh) / I. Syniuk // Pysmennyky Bukovyny pochatku XX stolittia / uporiad. O. S. Romantsia, F. P. Pohrebennyka. – Kyiv : Derzh. vyd-vo khudozhnoi literatury, 1958. – S. 154–176.
8. Федькович О. Ю. Писання Осипа Юрія Федьковича / О. Ю. Федькович. – Перше повне видання. – Львів : З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського, 1906. – Т. III, Ч. 1-А : Драматичні твори / з передруків і автографів видав др. Олександр Колесса, 455 с. ; Fedkovych O. Yu. Pysannia Osypa Yuriiia Fedkovycha / O. Yu. Fedkovych. – Pershe povne vydannia. – Lviv : Z drukarni Naukovoho Tovarystva im. Shevchenka pid zariadom K. Bednarskoho, 1906. – Т. III, Ч. 1-А : Dramatychni tvory / z peredrukiv i avtografiv vydav dr. Oleksander Kolessa, 455 s.

9. Федькович О. Ю. Писання Осипа Юрія Федьковича / О. Ю. Федькович. – Перше повне видання. – Львів : З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського, 1918. – Т. III, Ч. 1-Б : Драматичні твори / з автографів видав др. Олександр Колесса. – 266 с. ; Fedkovych O. Yu. Pysannia Osypa Yurii Fedkovycha / O. Yu. Fedkovych. – Pershe povne vydannia. – Lviv : Z drukarni Naukovoho Tovarystva im. Shevchenka pid zariadom K. Bednarskoho, 1918. – Т. III, Ч. 1-Б : Dramatychni tvory / z avtografiv vydav dr. Oleksander Kolessa. – 266 s.

10. Яричевський С. Твори у 2-х т. / С. Яричевський / упоряд. М. Ласло-Куцюк. – Бухарест : Критеріон, 1978. – Т. 2. – 503 с. ; Yarychevskiy S. Tvory u 2-kh t. / S. Yarychevskiy / uporiad. M. Laslo-Kutsiuk. – Bukharest : Kryterion, 1978. – Т. 2. – 503 s.

Стаття надійшла до редакції 29.04.2018.

I. Struk

IMPLICATION-PERSONALITIES WITH A ZERO VERBAL COMPONENT IN THE DRAMATIC TEXT OF THE BUKOVINIAN WRITERS

The research is devoted to the interaction of verbal and non-verbal means of communication in the dramatic text. In the scientific research, the expansion of the semantic space of terms is taken into account. It helped to understand the theory and enabled to use the idea of communication. Taking into account the specificity of dramatic text (DT) – it's clearly distinguished author's speech and speech of characters. DT is defined as a two-level entity, which is the unity of verbal (character speech) and non-verbal communication (author's communication); a complex semiotic unit, the polyphony of which forms author's speech.

Introduced to the terminology apparatus of the DT the notion of implication, which is understood by the minimal structural and semantic unity of verbal and non-verbal components (remarks and replicas) that are viewed as single visual, cognitive and communicative, provide a comprehensive pragmatic influence on the addressee. Taking into account a) the achievements of the theory of verbal and non-verbal communication, b) the priority of the author's speech in DT, c) the theatrical realization of the dramatic action, the classification of the implications is proposed: 1) implicators on the basis of the main remarks; 2) implicators for speech tracks; 3) implications for introductory remarks with a zero verbal component.

It describes the types of implications for introductory remarks with a zero verbal component, informing about the place and time of events, introducing characters, giving their characteristics, indicating what they are occupying at the beginning of the theatrical act. The peculiarity of such remarks is autonomy, they are not tied to the speech of characters, which determines the specifics of their structure and functioning in the DT.

Implications for introductory remarks are represented by four functional semantic groups: 1) implication-personalities (acquaint the reader with the heroes of the work); 2) implication-stories (indicate the time and place of action); 3) implication-descriptions (depicting elements of the interior, helping to imagine the appearance of speakers through clothes, accessories, equipment); 4) implicatures of heterogeneous nature (representing various properties of the surrounding world, combining nominative, characterizing, informational and theatrical functions). Scientific research is focused on personal implications.

Key words: *dramatic text, replica, remark, introverted remarks, remarks-personalities, implicature.*